

Lev. 6, 1-7

Lezing: LEVITICUS 6, 1-7 JOHANNES 17, 20-26

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Leviticus is het boek van de levieten.

Het is het boek waarin richtlijnen worden gegeven voor de dienst in de tempel.

Naast het boek van de priesters hebben we vandaag een gedeelte gelezen van onze eigen Hogepriester, Jezus, Messias.

In heel veel opzichten treedt Jezus in de voetsporen van de levieten. Hij was het immers die plaatsvervangend een offer bracht, voor onze zonde en schuld. Net als de levieten was het Jezus de hogepriester, die gebeden opzond naar de Heer in de hemel.

Hier in het hogepriesterlijk gebed zegt Jezus: Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in mij geloven. Dat is een van de diepste geheimen van het evangelie, gemeente, een van de grootste mysteries die ik ken, dat Christus voortdurend voor ons bidt bij de Vader in de hemel.

Dat wij niet bij iedere gelegenheid naar de tempel hoeven te gaan, om weer opnieuw een zondoffer te brengen. Nee, de tijd van offeren is voorgoed voorbij, zo hoorden we ook vanmorgen. want het is volbracht.

Het grote verschil tussen de priesters in de tempel, en de hogepriester Jezus is dan ook, dat Jezus zichzelf opofferde. Of nee, eigenlijk zeg ik het verkeerd, als ik het zo zeg, dan zou een buitenstaander denken, dat Jezus zelfmoord pleegde. Nee, Jezus wilde maar één ding, en dat is leven; Heer laat die beker aan mij voorbijgaan.

Zijn offer is onze redding. Het maakt alle andere offers overbodig. En dan herhaal ik nog eens wat ik vanmorgen ook al zei, naar aanleiding van het boek Leviticus. Zelf de Israëlieten offeren niet meer, behalve dan hun gebeden. Zelfs het volk van God ziet in dat offers overbodig zijn, dat offers God niet meer kunnen behagen. Het gebed, dat is ons enige offer.

En dan lezen we opnieuw die woorden uit het hogepriesterlijk gebed: Ik bid voor jullie. M.a.w. Christus blijft voor ons gebeden offeren, of wij dat nu willen of niet. Gemeente dit is werkelijk het geheim van de Schrift.

Ik wil vanmiddag in deze dienst van dankzegging opnieuw wijzen op het boek Leviticus, opdat het voor ons een levend bijbelboek zal worden. Dit boek spreekt ook in velerlei bewoordingen over de dankbaarheid. In deze dienst van dankzegging herinneren wij elkaar aan de gaven die God ons vanmorgen weer gaf, die gaven uit hemel, om rond te delen in de gemeente, de genadegaven van brood en wijn.

En wij danken God vandaag, dat Hij die genade weer heeft laten zien. Maar waar het me nu even om gaat dat is die herinnering. Wij herinneren ons de goede gaven van de Heer. Maar wij herinneren ook de goede daden van de Heer, die wij al ontvingen. In

WV vandaag

heel ons leven laat Hij zijn trouw blijken, en als wij ons dat herinneren, dan zal ons hart vanzelf dankbaar zijn.

Herinnering. Daarom gaat het ook in die boeken van Mozes.

Als er iemand zonder opzet gezondigd heeft, dan moet hij zijn schuld belijden zegt Leviticus, en dan moet hij naar de tempel gaan, waar de priesters voor hem zullen offeren, een offer tot vergeving van zonden.

Bij dat offer gaat het om herinnering. De priester herinnert de zondaar aan de zonde die hij beging. Maar dan keert de priester zich om naar het altaar, met zijn gezicht naar God, en dan herinnert de priester de Here God aan Zijn beloften van trouw en van vergeving. En zo probeert hij de zondaar en God bij elkaar te brengen.

Ja, daar draait het om in de eredienst, toen en nu, dat zondaren weer in contact komen met God, dat er weer communicatie is, gesprek. Dat wij opnieuw zullen ontdekken wie de leiding heeft in ons leven, en waar Hij ons heenleidt.

En als wij hebben ontdekt wie in ons leven de leiding heeft dan is het moment aangebroken om iets terug te doen. Als we zoals vanmorgen de goede gaven hebben geproefd, en weten wie het ons geeft, dan is de tijd aangebroken om iets terug te doen.

Zo was het ook bij die man die naar de tempel kwam, omdat hij iemand iets had afgeperst. In de Naam van God zal de priester in de tempel tegen hem hebben gezegd: Je moet belijdenis doen van je zonden, en ik zal een offer voor je brengen. Maar je moet ook iets terugdoen. Je moet datgene wat je hebt afgeperst weer aan de ander teruggeven, de volle waarde, en nog een vijfde moet je eraan toevoegen. En dan zal ik op diezelfde dag bij God om verzoening vragen, voor jou.

Gemeente wij kunnen iets terugdoen. Wij kunnen iets terugdoen, in twee richtingen. Naar God en naar de medemens. Zoals Christus ook in beide richtingen handelt, want hij ontfermt zich over de mensen, en hij bidt voor hen bij de Vader. Zo kunnen wij iets terugdoen naar God en naar de ander.

Maar dan moeten wij ons afvragen: Wat heb ik te bieden?

Of nee, laat ik een andere voorstelling van zaken maken. Stel je voor dat iedereen dit woord van Leviticus zou navolgen, dat dus iedereen die de ander iets heeft ontnomen, op geestelijk terrein, of op materieel gebied. Als iedereen nu eens alles zou teruggeven plus nog een vijfde, zouden we dan niet een begin hebben van Koninkrijk, gemeente?

Betrek het maar eens op jezelf. Als jijzelf alles zou terugbetalen plus nog een vijfde, wat zou je leven dan wezenlijk anders zijn. Maar we moeten ons goed bedenken dat het tot nu toe in Leviticus nog gaat om de zonden die begaan zijn, zonder opzet, en dat het gaat om een zondaar die oprecht spijt heeft. Helaas zijn er ook anderen, die moedwillig de zonde en het kwaad zoeken en bedrijven.

Stel je voor, dat iedere dief en afperser, personen of regeringen, alles zou teruggeven, plus nog een vijfde. Wat zou de wereld anders zijn. Maar helaas zo gaat het niet.

Stel je voor, dat die vader, die zijn kinderen ernstig had misbruikt, zover zou komen dat hij zijn kinderen terug kon geven, en nog meer dan dat. Het is helaas niet mogelijk.

Stel je voor, dat die jonge vrouw, die was kapotgemaakt door haar eigen familie, terug zou krijgen, wat haar is onthouden aan liefde, en nog meer, wat zou de wereld anders zijn. Maar helaas gemeente, zo is de wereld niet. Grote delen van dit leven zijn prijsgegeven aan de werken der duisternis. Vele mensen kenne God niet en zoeken de vervreemding en de haat en het geweld, zoeken naar communicatie met de satan, in plaats van God.

Verlos ons van den boze, niet voor niets leerde Jezus ons die regels te bidden: Verlos ons van den boze. Want het kwaad is veelomvattend en groot.

En opnieuw mogen we zeggen is het mysterie van ons geloof, dat de boze definitief verslagen is, op Golgotha. Daar is de verlossing van den boze definitief tot stand gekomen. Maar Christus blijft voor ons bidden, en voor deze wereld, die steeds maar weer de weg naar de duisternis inslaat.

Laten we maar dankbaar zijn, dat Christus voor ons blijft bidden.

Vanmorgen lazen we nog dat beeld over die zondebok, dat de priester zijn handen legt op het hoofd van het dier. En die houding van de priester, die drukt als het ware uit: Op de plaats van het dier dat geofferd wordt, daar hoort de mens eigenlijk te staan. De mens is schuldig, niet het dier.

Maar als wij dan dit zondebokoffer vergelijken met het offer van Christus, dan begrijpen we plotseling wat het betekent als wij spreken over de verhoogde Christus. Jezus ging niet gebukt onder de handen van de priester, als een oudtestamentische zondebok, nee, hij werd verhoogd aan het kruis. Hij werd verhoogd aan het kruis, als een koning en niet als een dier.

Maar het komt erop aan, dat wij Hem als koning blijven zien en ervaren. Dast Hij de koning is van ons leven, dat moet ons helder worden. Dat wij in ons nietige leven iets kunnen terugdoen, voor alles wat Jezus voor ons heeft gedaan. Dat moet vanmiddag tot ons doordringen.

En Al wat gedaan wordt uit liefde tot Jezus, dat houdt zijn waarde, dat blijft eeuwig bestaan.